

Hilafet Fikri Karşısında Rejimlerin Tahtları Neden Titriyor?

Müslüman ülkelerdeki mevcut rejimlerin karşı karşıya olduğu en büyük tehlike, ani bir ekonomik kriz, sınırlı bir protesto eylemi ya da geleneksel bir siyasi çatışma değildir. Aksine onların karşı karşıya olduğu en büyük tehlike, ümmetin akidesi temelinde siyasi bilincini yeniden kazanmasıdır. Zira ümmet, İslam'ın sadece bireysel ibadetlerden ibaret olmadığını, aksine yönetim, ekonomi, içtimai ve uluslararası ilişkileri de düzenleyen kâmil bir ideoloji olduğunu anladığında, o zaman gerçekliği kenarlarından değil, kökünden değiştirmek için çalışmaya başlayacaktır. İşte burada bilinç, mevcut siyasi yapının temellerini sarsan ideolojik bir güce dönüşecektir.

Osmanlı Hilafetinin yıkılmasının ardından ortaya çıkan rejimler, İslam inancı üzerine değil, kapitalist uluslararası düzene bağlı bölgesel ve ulusal devletler üzerine kurulmuştur. Bu rejimler, meşruiyetlerini insan yapımı anayasalardan, uluslararası tanınmadan ve dini hayattan ayıran hukuk sistemlerinden almaktadır. Bu nedenle İslam'ın kâmil bir şekilde uygulanmasından ya da Hilafetin gölgesinde ümmetin birliğinden söz edilmesini, varlıklarının temelini tehdit eden bir unsur olarak görmektedirler.

Siyasi bilinç, kaotik bir isyan ya da düzensiz bir ayaklanma değildir; aksine İslam'da yönetimin doğasını idrak etmektir, zira İslam'da egemenlik şeriatı, otorite ise ümmete ait olup yöneticiye marufta işitmek ve itaat etmek üzere biat edilir, Allah'ın hükümlerini uygulamakla yükümlüdür ve bunlara muhalefet etmesi halinde muhasebe edilir. Dolayısıyla ümmet, yönetimin şerî ve doğru bir biat yoluyla gerçekleşen rızaya dayalı bir sözleşme olduğunu, zorla ele geçirilme ve kuralları olmayan mutlak bir yetki olmadığını anladığında, o zaman bizzat şerî mefhumu kendisini tanımlamış olacaktır.

Bu nedenle rejimler, bu mefhumun yayılmasından korkmaktadırlar; çünkü bu mefhum, kendi gerçeklikleri ile İslam'ın hükümleri arasındaki çelişkiyi ortaya çıkaracaktır. O halde kanunların kaynağı nedir sorusu sorulduğunda, kanunların kaynağı Kitap ve sünnet midir yoksa beşerî yasalar mıdır? Kamunun servetlerinin, neden onları özelleştirmeye ve ipoteye açık hale getiren kapitalist bir sistem içinde yönetildiği sorulduğunda... Şerî olarak asıl olan Müslümanların tek bir İmam altında birleşmesi iken, neden ümmetin birbiriyle çatışan devletlere bölündüğü tartışıldığında... İşte o zaman tartışma, kısmi iyileştirmelere ilişkin idari bir tartışma değil, ideolojik siyasi bir tartışma olacaktır.

Ümmetin asli siyasi mefhumları ortadan kaldırılmış ve onların yerine, akide bağı yerine dar milliyetçilik gibi ithal mefhumlar getirildiği gibi ümmetin maslahatı yerine bölgesel çıkar, egemenliğin şeriatı ait olması yerine uluslararası meşruiyet ve helal-haram yerine faydacılık getirilmiştir. Ve zamanla birçok insan, bu gerçekliğe değiştirilmesi imkânsız olan bir kader olarak bakmaya başlamıştır. Ancak bilincin geri kazanılması, bu yapının ümmetin tarihinde geçici bir unsur olduğunun ve asıl olanın, İslam'ı uygulayan ve onu dünyaya bir risalet olarak taşıyan bir devletin varlığı olduğunun idrak edilmesi anlamına gelmektedir.

Rejimler tartışmayı kendi sınırları içinde tutmaya çalışmaktadır; zira bir yetkilinin yolsuzluğunu eleştirmeye ya da ekonomik reform talep etmeye izin veriyorlar ancak, sistem, "İslam akidesinden mi kaynaklanıyor veya anayasal, ekonomik ve siyasi yapı, akide ve şeriatın hükümlerine mi dayanmaktadır?" şeklindeki köklü bir soru gündeme geldiğinde sıkılıyorlar. Çünkü bu soru ümmeti, sistem içinde reform yapma çemberinden, sistemin kapsamlı bir şekilde değiştirilmesi çemberine taşımaktadır.

Bu bağlamda çatışma, kişiler çatışması değil, fikirler çatışması haline gelmektedir. Dolayısıyla bir fikir netleşip, genel bir uyanıklıktan kaynaklanan kamuoyu bilincine dönüştüğünde, o zaman baskı araçlarının ortadan kaldıramayacağı bir güç

oluşturacaktır. Nitekim tarih, milletlerin sadece sayısal çoğunlukla değil, aksine net bir projeyle harekete geçtiğini kanıtlamaktadır; zira Sahabeler (Allah onlardan razı olsun) ne sayı ne de teçhizat bakımından üstün değillerdi; ancak onlar, akidelerinden kaynaklanan ideolojik siyasi bir projeye sahiptiler ve böylece dünyanın çehresini değiştirmişlerdir.

Bugün, şerî bir hüküm ve İslami hayatı yeniden başlatmanın pratik metodu olarak Hilafet projesi gündeme geldiğinde, rejimler onu hızla şeytanlaştırmaktadır; bu ise şiddet veya kaosa davet ettiği için değil, rejimlerin dayandığı temele darbe indirdiği içindir. Bu proje, egemenliği insan yapımı anayasaya değil şeriata vermekte, kamunun servetlerini, şeriatın hükümlerine göre yönetilen ümmetin mülkiyeti haline getirmekte ve uluslararası ilişkileri ise, bağımlılık ve rehin olma üzerine değil, İslam'ı dünyaya davet ve cihad yoluyla taşımaya dayalı kılmaktadır.

Rejimlerin korktuğu bilinç, günlük krizleri sistemin aslıyla ilişkilendiren bir bilinçtir. Zira ekonomik kriz sadece kötü bir yönetim değil, aksine kapitalist sistemin benimsenmesinin bir sonucudur. Ayrıca siyasi bağımlılık, taktiksel bir hata değil, aksine uluslararası sistemle yapısal bağlantının bir ürünüdür. Dolayısıyla parçalanma, coğrafi bir tesadüf değildir; aksine birleştirici devleti yıkmamanın ve onun yerine bölgeselci devletleri getirmenin doğrudan bir sonucudur.

Ümmete şunu hatırlatırız; bu Kitap sadece minberlerde okunmak için değil, aksine kendisiyle hüküm vermek için indirilmiştir. Zira Kitapta, yönetimle ilgili, marufta itaatle ilgili ve Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla muhakeme olunmanın haram olmasıyla ilgili ayetler vardır. Dolayısıyla Kur'an insanı, şehvetinin egemenliğinden kurtarmaktadır; evet, ancak o, insanı akidesine aykırı olan gerçekliğe boyun eğmekten de kurtarması gerekir. Bu yüzden siyasi bilinç, ibadetin ruhundan uzaklaşmak değildir, aksine ibadetin bir uzantısıdır; zira Allah'ın hükmünü ikame etmek, en büyük ibadetlerden biridir.

Ümmet, İslam temelinde siyasi bilincini yeniden kazanırsa, o zaman geçici kazançlar peşinde koşmaz; aksine siyasi varlığı, akide temelinde yeniden inşa edecek köklü bir değişim peşinde koşar. Bu değişim, duygusal tepkilere değil, aksine ideolojik ve düzenli siyasi çalışmaya, yabancı mefhumların sahteliğini ortaya çıkaran fikri çatışmaya ve rejimlerin yabancı projelerle olan bağlarını ifşa eden siyasi bir mücadeleye dayanmaktadır.

Bu nedenle rejimler, net ve tutarlı bir fikir karşısında titriyorlar; çünkü onlar, ümmetin, tek bir imamın İslam'ın hükümlerini üzerine uygulamasının farz olduğunu ve İslam'a göre yönetmeyen rejimler altında parçalanmış bir halde kalmasının toplu bir günah olduğunu idrak ettiğinde, ideolojik bir alternatifin kurulması için bir çalışmaya yöneleceğini biliyorlar. İşte o zaman fikir bir güce, kanaat bir kamuoyuna, kamuoyu ise bir değişim iradesine dönüşecektir.

Bugün ümmetin savaşı, silahlı bir savaştan çok, fikri ve bir bilinç savaşıdır. Zira fikir ve bilinç galip gelirse, uydurma meşruiyetler yıkılacak ve İslam akidesinden kaynaklanan gerçek meşruiyet ortaya çıkacaktır. Yine ümmet, ideolojik siyasi projesine geri geri döndüğünde, duygusal bir slogan olarak değil, aksine ümmete vahdetini, onurunu ve liderliğini geri kazandıracak kapsayıcı siyasi bir gerçeklik olarak İslami hayatı yeniden başlatmanın ilk adımını atmış olacaktır.

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ **“Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerdir.”** [Maide 44]